

Hammontonā, 1993. gada 10. decembrī.

God. Dr. E. Vimbas kungam,
Latvijas Universitātes
Bioloģijas Fakultātē,
Kronvalda Bulvārī 4,
Rīgā, LV 1010,
Latvijā.

Draugs Edgar:

No skaistā laika ko abi ar sievu pavadījām Latvijā diemžēl nu vairs ir palikušas tikai atmiņas. Ta kā rakstu ar Kompūteri, tad izmantoju iespēju vienkārši Tev pārkopēt daļu no vēstules ko rakstu dekānam. Smuki jau tas nav, taču ta kā tā rakstītu kaut ko līdzīgu.

Rakstu šo vēstuli no U.S., jo kā Tu to zini, pieredze ar Venecuēlas pastu ir pavisam negatīva. Paredzēju pavadīt U.S. divas nedēļas un aizbraukt pāris dienas uz Hārvārdas Universitāti, diemžēl no pēdējā ir jāatsakās. Atkal tik daudz draugu, radu (no kuriem vairākus nemaz nepazīnu) un pazīstamu, kas ielūdza ciemos un ko nevarēju atsacīt. Bez tam vairākas vēstules uz Latviju, jo bez visa pie durvīm Ziemassvētki un Jaunais Gads. Jāiepērkās arī kādas dāvanas - vismaz vedeklām un mazbērniem - ko bagātīgi atrod U.S., bet kam tomēr vajadzīgi dolāri, ta kā iepirkšanās ievēlās vēl ilgāk, jo dolāru palicis pavisam maz.

Cik esmu novērojis pats un arī no tā kas man stāstīts, Bioloģijas Fakultātes tuvākās nākotnes izredzes nav ne ko spīdošas. Tāpat novērtējot visu objektīvi (atstājot pie malas personīgās intereses, jo arī man fakultāte stāv pāri personīgajam), arī ja Fakultāte domā nākotnē ielūgt viesu lektorus, nezinu vai nav labāk ielūgt kādu citu viesu lektoru. Pats par sevi saprotams ka labprāt es atkal brauktu pēc diviem gadiem. Jau iepriekš daru zināmu ka nekādu atlīdzību par savu darbu negaidu. Izšķīroties par pēdējo, būtu labi jau laikus no jauna griezties pie Botāniskā Institūta un Consejo de Desarrollo Científico y Humanístico (atļaujai un ceļa samaksai). Vēstules ko rakstīja pēdējo reizi tam no jauna derīgas, pateicoties tikai par iepriekš dotām palīdzībām. Tāpat tad es vēlētos no jauna pārstrādāt savas piezīmes studentiem (šoreiz mēģinot novilkt pietiekošu daudzumu kopiju Venecuēlā, kas arī prasītu laiku, jo domāju uzņemt arī labākas un vairāk fotogrāfijas, ko lietot piezīmju ilustrēšanai).

Šoreiz nespēju nolasīt visas pieprasītās populārās konferences par orchidejām. Iemesls tam bija pavisam vienkāršs. Ta kā speciāli citiem nepaziņoju par savu uzturēšanos Latvijā, šīs konferences (piezvanot pa telefonu) man pieprasīja gandrīz jau atgriežoties Venecuēlā, ta kā to spēju izdarīt vienīgi Cēsis. Nākošo reizi (ja tāda būtu), labprāt apmierinātu arī citus kam par to būtu interese, man tās nekādu speciālu paralēlu sagatavošanos neprasa.

Varbūt ka maldos, taču pārdomājot fakultātes patreizējās interese un vēlmes (maz studentu, nevēlamību pārslogot patreizējo studiju programmu ar jaunām lekcijām), diez vai būtu ieteicami atvērt kādu jaunu, papildus priekšmetu. Ja tas tomēr būtu vēlams, man iekrīt prātā lekcija (isa) par Ekonomiskās Botānikas daļu, kas apskata tropu augus, kas šodien svarīgi kā kultivaugi pasaulē, un no kuriem, piemēram kartupeļi, savā kultivēšanas ceļā un izlasē, pat mainījuši savu ģenētisko uzbūvi (kluvuši no isas dienas augiem par garas dienas augiem, šij īpašībai tagad iedzimstot). Šeit bez augiem, lietotiem uzturā, interesanti ir arī drogas. Un ne tikai tās kas aug tikai tropos. Piemēram marijuana (kanēpe) ir aktīva kā droga vienīgi tropos un tai praktiski nav attiecīgo alkaloidu kad aug mērenā joslā. Sagatavojot piezīmes šādam kursam, paralēli varētu arī iekļaut tropiskās jūras aļģes, ko šodien plaši kultivē fikokoloidu (karagenīnu) iegūšanai. Šī viela jau ietvērtā Algoloģijas kursā, un to varētu atkārtot šinī speciālā Tropu Ekonomiskās Botānikas kursā. Šādam kursam nevajadzētu vairāk kā kādas 12-14 stundas. Saprotams ka šāds kurss varētu būt arī garāks. Tur varētu iekļaut arī ne sen Brazīlijā attīstīto saulē augošo kafiju (tā ir rūgtāka, tai vairāk tanīnu, ta kā piemērota maisīšanai ar sagrauzdētiem graudiem), zemo, zeltainiem augļiem attīstīto kokosa palmu (arī attīstītu Brazīlijā, tā ir ļoti labi aug upmalās, jo tai nevajaga sāļa ūdens). Tāpat šādā kursā varētu iekļaut ornamentālos tropu augus (orhidejas, bromēlijas) un it sevišķi pēdējā laikā populāri kļuvušās Heliconia (radnieces Paradīzes Ziedam - Strelitzia - kas aug līdzīgos apstākļos ar pēdējām), ko varētu kultivēt arī Latvijā - pat eksportam. Tās patreiz ļoti populāras U.S.A., kas tās importē. Tur nodibināta pat speciālu "Helikoniju" biedrību, un kultivē šos augus arī siltumnīcās.

Nezinu kādēļ man ir tāda priekšnojauta, ka tuvākā nākotnē fakultāte nevarēs viesu pasniedzējus ielūgt. Iespējams ka nelielā budžeta dēļ tas var apdraudēt pasniedzēju darba iespējas uz vietās. Es pats, lai kā arī nevēlētos atkal no jauna darboties dzimtenes universitātē, par šādu šķērslī nekādā gadījumā nevēlētos būt. Ta kā viss tas ļoti jāapsver.

Jāsaka ka šinī Latvijas braucienā man tiešām bija laime. Iebraucu tieši laikā kad sākās plūmes, kas ir vieni no maniemiņākiem augļiem. Tad nu arī tās izēdos kā nekad. Nezinu vai Latvijā palika kāda šķirne ko netiku baudījis. Mums Ilguciemā bija tāds neliels tirdziņš, Sadraudzējos ar augļu pārdevējām, un tad nu man visādas speciāli nesa. Saprotams izēdos arī visādus ābolus un bumbierus. Kaut arī vasara un rudens bija lietaini, vienmēr kad kur braucu gadījās saulaina diena, tad nu arī izbaudīju krāšņās rudens krāsas. Taču vislabvēlīgākā, kas reizē mani izsaldināja bija istā ziema, kas atnāca pēdējā nedēļā. Pēdējā ziemu ko izdzīvoju bija 1969-70. gadā Harvārdā, tā tad pirms vairāk kā 20 gadiem. Kaut arī sala deguns, vaigi un ausis, taču par ziemu man bija liels prieks.

Liels prieks par pavadīto laiku Latvijā bija arī manai sievai. Man personīgi bija maz laika, lai tā isti par Latvijas apstākļiem (domāju dziļi tos iepazīstot) informētos. Tas bija manas sievas darbs,

un viņa domāju ka guva diezgan dziļu ieskatu. Bez tam viņai bija kārto-
jamas oficiālas Venecuēlas latviešu lietas, kas tai ļāva apstākļos vēl
vairāk iedziļināties, kā arī pazīstamai (no Venecuēlas) daži deputāti.
Viņas sapnis (arī mans) ir atgriezties Latvijā pēc diviem gadiem, lai
tad apstākļus salīdzinātu un galīgi izšķirtos par mums ejamo ceļu nākot-
nē.

Nu pagaidām vēlū gaišus un priecīgus Ziemassvētkus un panā-
kumiem bagātu Jauno Gadu. Kaut liktenis no jauna vēlētu pēc diviem ga-
diem no jauna sastapties Latvijā, kur ceļš būtu vedis kalnā, tas ir uz
labo pusi. Mēs abi ar sievu Jūs abus paturēsim mīļi atmiņā.

Ar patiesu cieņu, Jūsu

Ernests un Lilla

Ernests un Lilija Foldāti,
Apartado 66.729
Caracas 1061-A
Venezuela.

Mīlie draugi.

Liels, liels paldies par koncertiem, kaļķu
tas bija tieš kuriņi. Tāpat man no sirds ir
jāpateicas par traukiem, bez tiem man
būtu bijis ļoti grūti un jāatrainojās par
Saplēsto šķīvi. Niekur man prātā paliks
jūsu viesmītība, draudzība un tik ļoti gar-
sīgais svaigais rāvis paldies par visu.
Nu ja Dieviņš gribēs tad pēc 2 gadiem
atkal redzēsimies. Man Latvija ir tik dziļi
sirdi iesēdusies. Sīrsniņš speciāls jūns
apiešu, meitai un tam jaunam kungam
Ernestam.

Lilla un Ernests.